

NIC BLAKE EN DE VERDWENEN MSAIDIZI

*Opgedragen aan Virginia Hamilton en onze voorouders die wisten
dat we konden vliegen.*

Inhoud

1	<i>Hellehonden, geesten en gelukkige verjaardagen</i>	9
2	<i>De avonturen van Tyran J. Porter</i>	28
3	<i>Mensen kunnen echt vliegen</i>	41
4	<i>Museum Zwijnzooi</i>	53
5	<i>De wrede waarheid</i>	66
6	<i>Touwtje trekken</i>	78
7	<i>De Beschermgarde</i>	91
8	<i>JP ziet het</i>	101
9	<i>Een (echte) ondergrondse spoorlijn</i>	112
10	<i>Hairy Man... Junior</i>	127
11	<i>High John de Overwinnaar</i>	149
12	<i>Een veilige plek</i>	163
13	<i>De erfenis van de ABI</i>	173
14	<i>Bobby de tovenaer</i>	187
15	<i>Op hol geslagen toverstokken</i>	202
16	<i>Baas-man</i>	214
17	<i>De terugkeer van Roho</i>	232
18	<i>Boobytraps en raps</i>	239
19	<i>Het verhaal van de Msaidizi</i>	252
20	<i>Naar huis</i>	263
21	<i>De voorspelling van de Manifestor</i>	274
22	<i>De ongelukkige Uitverkorene</i>	287
23	<i>Het lot van de vader</i>	296
24	<i>Dit is geen afscheid</i>	303
	<i>Dankwoord</i>	317

1

Hellehonden, geesten en gelukkige verjaardagen

Toen mijn beste vriend JP twaalf werd, kreeg hij een telefoon van zijn ouders. Dat was heel bijzonder, want ten eerste raakt JP altijd alles kwijt, en ten tweede denken JP's ouders dat je met een telefoon een 'directe lijn met de duivel hebt'. (Nooit geweten dat de duivel een telefoon heeft.)

Alabama McCain van verderop kreeg voor haar twaalfde verjaardag een shirt dat ooit was gedragen door een van de leden van haar favoriete k-popband. Raar. Maar dat je ouders je Alabama noemen terwijl je uit Mississippi komt is nog raarder.

Sean Cole kreeg voor z'n twaalfde een quad. Nu rijdt hij alle vuilnisbakken in de buurt omver. Volgens zijn moeder doet hij dat omdat hij een jongen is. Volgens mij is hij gewoon dom.

Voor mijn twaalfde verjaardag krijg ik het beste cadeau van iedereen. Mijn vader gaat me leren hoe ik de Gave moet gebruiken zodat ik eindelijk een echte Manifestor word. Maar eerst moet ik een hellehond vangen.

Op m'n tenen loop ik door het bos, zo zacht mogelijk, maar de blaadjes onder mijn voeten knisperen. Ik zit niet op school, maar krijg van papa thuisonderwijs en gisteren vertelde hij tijdens de les dat hellehonden een geluid op honderden kilometers afstand kunnen horen. Ik denk dat ik een hellehond op honderden kilometers afstand kan ruiken. Ik weet niet wat het is, maar het hele bos stinkt naar eieren en uienchips.

‘Denk aan wat ik je heb verteld, Nic Nac,’ zegt papa. Ik hoor zijn stem overal om me heen, alsof hij door een intercom praat. ‘Let op de tekens. Hellehonden laten altijd een spoor achter.’

Een spoor van wat? Angst?

Ik veeg met mijn mouw langs mijn voorhoofd. Je zou denken dat het om acht uur ’s ochtends nog niet zo warm is, maar in Mississippi is dat in mei heel gewoon. De zon spiekt tussen de bomen door en de lucht is zwaar en kleverig, alsof je door suikerstroop loopt.

Ik hou het handvat van mijn vangnet stevig vast. Het gaas is gemaakt van reuzenhaar, sterker materiaal bestaat bijna niet. Papa’s les duurde bijna een uur en ik heb er niet veel van meegekregen, maar wat ik nog wel weet is dat hellehonden bijna alles kapot kunnen bijten, behalve het haar van reuzen. Ik weet ook nog dat hij vertelde dat hellehonden vuur uitademen. Dus zoek ik naar sporen. Verbrande bladeren, verschroeide aarde...

Rook. Verderop zie ik een rookpluim opstijgen. En waar rook is, is een hellehond.

Ik ren op mijn tenen die kant op en – *bám* – daar staat-ie. Op een open plek aan het eind van het pad. Een hellehond met een bruine vacht. Hij heeft hoorns, en dus is het geen hij maar een zij. Ze is zo groot als een tijger en knauwt op een bot dat bijna even groot is als zij. Maar hé, liever op een bot dan op mij.

Nu moet ik dat beest zien te vangen. Als ik wist hoe ik de Gave kon gebruiken, zou het een makkie zijn. Maar *née*, natuurlijk niet. ‘Daar ben je nog te jong voor,’ heeft papa gezegd. ‘Het is geen grap,’ zei hij. ‘Je moet wachten tot je twaalf bent,’ zei hij.

‘Die regels slaan nergens op,’ zei ik.

Maar ik heb geluk, want vandaag ben ik twaalf geworden en dat wil zeggen: doe, regels! Alleen heb ik op dit moment niks anders dan mijn net van reuzenhaar. Heel voorzichtig doe ik een stap naar voren. Lieve hond. Brave hond. Let maar niet op je levende driegangendiner dat dichterbij komt...

En dan ziet ze me. Ik blijf doodstil staan.

‘Ze ruiken het als je bang bent, Nic Nac,’ klinkt de stem van mijn vader. ‘Je moet niet bang zijn.’

Makkelijk praten als je niet op drie meter afstand van een hellehond staat.

Oké, ik ga me niet laten kennen. Een van ons moet als eerste aanvallen, en als zij het niet doet, doe ik het.

Ik zet een stap.

Ze gromt en zet ook een stap.

Ik zet nog een stap.

Ze komt op me af.

Ik pis bijna in m'n broek.

Ze springt naar me toe en ik val op de grond.

Honderd kilo hellehond boven op me en de stank prikt in m'n ogen. De volgende keer zal ik niet meer tegen Sean zeggen dat-ie stinkt. Als er nog een volgende keer komt, want waarschijnlijk zie ik over een paar seconden engelen en parelwitte hemelpoorten.

En dan begint de hellehond opeens te krimpen. Ze ruikt naar kaas – niet echt lekker, maar ook niet vies – en hoewel ik eerst bang was dat ze mijn hoofd eraf zou bijten, krijg ik een lik in mijn gezicht. Het bos verandert in onze achtertuin en de vuurspuwende hellehond is een kleine, kwispelende hellepup.

Papa staat lachend op de veranda. ‘Gefeliciteerd, Nic Nac.’

Hij beweegt met zijn hand en alles verdwijnt: de illusie die hij voor me had opgeroepen en ook de verhullingsmojo waardoor de burens niet kunnen zien dat onze achtertuin voor even een bos was. Mijn vader is een behoorlijk goede Manifestor. Deze pluizenbol leek echt tien keer zo groot, terwijl ze in werkelijkheid in een schoenendoos past.

Ik veeg wat kwijl van mijn wang. ‘Is ze van mij?’

‘Ik zal geen namen noemen, maar iemand hier in huis zeurt al een eeuwigheid om een draak of een hellehond. Een draak gaat niet lukken, dus is het een hellehond geworden.’

Ik lach. ‘Zie je wel, ik wist wel dat je zou luisteren.’

‘Haal die grijns maar van je gezicht, Nic Nac, want als je deze hellehond wilt hebben, moet je je wel aan een paar regels houden.’

‘Kom maar op.’

Papa’s wenkbrouwen gaan omhoog. ‘Wie ben jij en wat heb je met mijn dochter gedaan? Want de Nicole Blake die ik ken haat regels.’

‘Appel.’ Ik wijs naar mezelf. ‘Boom.’ Ik wijs naar hem.

Hij lacht. ‘Precies, miss Blake. Pre...’

‘Hé, wat zijn jullie aan het doen?’

Papa en ik kijken verschrikt op.

‘JP,’ zegt papa met een zucht. ‘Ook goedemorgen.’

JP’s hoofd steekt boven de schutting uit die onze achtertuinen van elkaar scheidt. Hij is mijn beste vriend en ik heb in mijn leven maar twee goede vrienden gehad. De eerste was Rebecca, een meisje uit mijn huiswerkgroep in Atlanta. We waren alle twee gek op Oreo-koekjes, daar begon het mee. Ik dacht dat ik nooit meer zo’n goede vriend zou hebben, tot ik JP tegenkwam. De aller-eerste keer dat ik hem zag had hij een net overhemd aan met een vlinderdas, alsof het zondag was in plaats van dinsdag en hij naar de kerk ging in plaats van naar school. En dat deed hij omdat hij dat wilde, niet omdat het van iemand moest. Hij had zijn hand uitgestoken en gezegd: ‘Ik ben Joshua Paul Williams, maar jij mag Joshua Paul zeggen.’

Ik noem hem JP. Soms dominee JP, vanwege die vlinderdas en ook omdat zijn vader predikant is en JP met zijn sproeten, zijn korte bruine haar en zijn ronde buik precies op zijn vader lijkt.

JP en ik zijn de enige twee Zwarte kinderen in onze straat, maar dat is niet de reden dat we vrienden zijn. JP is de enige die mij niet raar vindt omdat ik thuis les krijg. Bovendien weet ik niet honderd procent zeker of JP het zonder mij wel zou redden. En dat zeg ik niet omdat hij een Onopmerkelijke is (wat wil zeggen: niet beschikt over een bijzondere gave of bovennatuurlijke kracht),

want bijna iedereen hier in de buurt is een Onopmerkelijke. Ik zeg het omdat hij een totale chaoot is.

Hij verschuift het koordje van zijn bril. ‘Sorry dat ik jullie liet schrikken. Volgens mijn moeder ben ik stiller dan een slang op slippers.’

‘Eh... slangen hebben geen voeten,’ zeg ik.

‘En toch begrijp ik wel wat ze bedoelt,’ merkt papa op. ‘Hoelang sta je daar al, mannetje?’

JP haalt zijn schouders op. ‘Nog maar net.’

Waar het om gaat is dat de meeste Onopmerkelijken helemaal niet weten dat er zoiets als de Gave is, en ze weten ook niet van het bestaan van Buitengewonen. De meeste dingen die wij zien, zijn voor gewone mensen onzichtbaar, maar illusies zijn zo sterk dat Onopmerkelijken die wel kunnen zien. Gelukkig heeft papa die verhullingsmojo opgeroepen waardoor de illusie er voor JP anders uitziet. Als het goed is lijkt mijn kleine hellehond voor hem op een gewone pup, maar de kans bestaat dat hij toch iets heeft gezien. Dat overkomt Onopmerkelijken soms, maar meestal zeggen ze dan iets als: ‘Laat maar, ik zie dingen die er niet zijn.’

‘Meneer Blake, ik moest van mijn moeder vragen of Nic vanavond nog mee mag naar de boekpresentatie en of ik morgen met jullie mee mag naar het museum,’ zegt JP. ‘Ze wilde het eigenlijk zelf aan u vragen, maar ze wordt altijd verlegen van u omdat ze u zo knap vindt. Niet tegen mijn vader zeggen dat ik dat heb gezegd.’

Oooo! ‘JP! Dat soort dingen moet je dus niet doorvertellen!’

‘Maar het is waar!’

Papa schudt zijn hoofd. We hebben al op tien verschillende plekken gewoond – ik hou de score bij – en in elke buurt had papa een fanclub. Hij is lang en mager, als hij lacht heeft hij kuiltjes in zijn wangen en zijn huid is donkerbruin. Hij heeft een grote bos zwarte locs op zijn hoofd en tattoo's op zijn armen. Wil je weten hoe het is om de knapste vader van de buurt te hebben? Walgelijk. Ik heb regelmatig kotsneigingen.

‘Nic mag nog steeds mee,’ zegt papa. ‘En jij mag nog steeds mee naar het museum. Bedank je moeder maar namens mij.’

‘Zal ik doen. Ik vind het zo spannend dat we TJ Retro in het echt gaan zien.’

‘En dat hij onze boeken gaat signeren,’ zeg ik. JP en ik zijn de onofficiële voorzitters van de TJ Retro-fanclub (en de officiële editors van zijn onofficiële wikipagina). We hebben zijn Stevie James-boeken wel honderd keer gelezen. Ze gaan over een weesjongen, Stevie. Hij komt erachter dat hij een magiër is en gaat samen met zijn beste vrienden Kevin en Chloë naar de Academie voor Toverkunst. Op een dag zal hij het moeten opnemen tegen de wreedste magiër ter wereld: Einan.

De magiërs en hun magie doen wel denken aan de Manifestors en de Gave, maar de Gave is in het echte leven veel machtiger dan magie. De Gave is namelijk een natuurlijke kracht waarmee wij, Manifestors, geboren worden. Het is iets wat in ons zit. Magie is een onbetrouwbare vorm van de Gave. Iets wat je moeilijk in bedwang kunt houden en wat heel gevaarlijk kan zijn. Magie kan in het echte leven ook alleen beoefend worden met een toverstok, en de magie is na een tijdje uitgewerkt. Wij Manifestors hebben geen toverstok nodig.

Maar goed, ook al kloppen de Stevie-verhalen dus niet echt, ze zijn wel cool. Het derde deel van de serie is vorige week uitgekomen en de schrijver, meneer Retro, maakt een tournee door het land. Vanavond is hij in Jackson. JP en ik hebben het derde boek expres nog niet gelezen omdat we een gesigneerd exemplaar willen hebben. En we kijken niet op internet omdat we geen spoilers willen tegenkomen die het kunnen verpesten. Maar dat kost ons wel heel veel moeite.

‘Goede ouwe TJ Retro met zijn onwaarachtige verhalen,’ mompelt papa.

‘Verhalen over magie zijn toch nooit waar, meneer Blake?’ vraagt JP. ‘Magie bestaat niet.’

‘Ja, pap, magie bestaat niet,’ zeg ik.

Hij kijkt me met een schuine blik aan en ik grinnik. Papa heeft een hekel aan boeken over magie. Volgens hem zijn het ‘verzonnen verhalen’ die alleen maar ‘worden geschreven omdat ze goed verkopen’. Volgens mij zijn de meeste verhalen verzonnen en worden boeken altijd gemaakt voor de verkoop, maar goed, laat die man maar even.

Hij schraapt zijn keel. ‘Ik hou er gewoon niet zo van, JP.’

‘Met andere woorden: hij heeft geen smaak,’ zeg ik.

Lachend neemt hij me in de houdgreep. ‘Wat zei jij?’

‘Laat me los!’ roep ik, en ik lach. Hij geeft me een natte smak-zoen op mijn hoofd.

‘Ik heb dus wel smaak,’ zegt hij, terwijl hij me loslaat. ‘Ik heb de beste smaak van iedereen. Dat is het maar weet.’

‘Mocht je willen,’ zeg ik, en mijn hellehond springt tegen mijn been op. ‘Kijk, JP. Ik heb eindelijk een hond gekregen.’

Omdat JP een Onopmerkelijke is, kan hij de rook niet zien die uit haar mond komt als ze zachtjes piept, en de kleine hoorns op haar kop ziet hij ook niet. Maar JP kijkt nauwelijks. ‘Mmm... ik moet maar eens gaan. Alleen Jezus zelf mag een Bijbelles overslaan. Gefeliciteerd met je verjaardag, Nic!’

Zijn hoofd verdwijnt achter de schutting en ik frons. ‘Waar sloeg dat op?’

‘Met JP weet je het nooit,’ zegt papa. ‘Kom, jij hebt vandaag ook gewoon les.’

Kinderen die naar een gewone school gaan hebben nu al vakantie, maar papa’s lessen thuis gaan de hele zomer door. Vandaag vind ik dat helemaal niet erg, want het is eindelijk zover: ik ben oud genoeg voor de Gave. *Yeah, baby*, eindelijk oud genoeg om een echte Manifestor te worden.

Want al worden Manifestors met de Gave geboren, we moeten nog wel leren hoe we hem moeten gebruiken, en op welke manieren dat allemaal kan. De makkelijkste manier is met mojo’s